

J. VICENS VIVES

Barcelona, 18 d'abril de 1900

Beurelque amic Jaap Ferrater: He enviat la segona edició de "Notícia de Catalunya", i impura al mateix temps que la segona edició de la nostra "Toma de coses". Al país hi agraden aquestes amilidacions sobre el seu passat i el seu present, i jo penso que amb dos llibres tindran això. Em felicito de coincidir novament amb vos sobre l'objectiu a aconseguir: acabar a ser una Suïssa, activa, progressista i neta, tolerant i combeniva. Em canso, em permeto de deceure - per una sola raó - el seu desig sobre el petit condicional històric de Catalunya. I ho faig no per a por de velleu aquesta unia de condició, sinó perquè el paràgraf en qüestió s'esmentat en un lloc preferent per Americo Carles per tal de demostrar que Catalunya no ha existit mai o no té possibilitats d'existir.

La meua recercha de "Notícia de Catalunya" com a molla moribunda. Ara es presenta com volia i me s'imaginava llavors de la seva primera edició. A més de molt canviament parcial, hi ha un capítol completament refet - el darrer - i tres de bell nou escrits: sobre la pleracia, la relació de Castella i Catalunya i la posició del català davant l'Estat. Tantament que encara a podria dir moltes més coses, però calia mantenir l'equilibri amb les altres parts del llibre i, sobretot, no s'garrifar al lector anti (car el llibre tanques ha complert amb l'obligació a parlar pel triàmit supinivivial). Em sembla que es va perfilant una problemàtica bastant precisa, l'è-

ludi de la qual pot dir-se tant de joc el dia de demà ALICIA 523214

He tingut lleure de fer aquesta reacció, així com la de l'"Aproximació i alla llibres de text, perquè una grip, amb avarança de plenesia, em té restringit a casa, a vegades al llit i altre deltat, de del 17 de gener prop par-sat. És una malaltia febril i empipadora, especialment per a mi que mai no havia estat en el llit de del temps de la meua infantesa. He guanyat de vèncer una decíma i creixó a un que volia més que pensar una pulmonia doble i'm tréus, fúnt. Els metges - que són bon- i jo - que sóc mol malalt - em avorria d'afegament de punant el dia que al creus si abeliré a'om ar-se'n defir- b'rament.

La meua d'apunt pair i de Espanya atan tan de glosats que momei s'aguan ten per del ^{quid} que la d'entant d'Entat s'empuní de embolera - o de embolera. Arribarà un moment que m'aguant del renirà: la fruita llavors a de puerdia de l'arbre. I que n'arribarà? I arribarà la societat franquista - o qui aquells cana dirigint que he s'imponat o l'actual govern el reu Tarannà - a una reforma limitada sota l'ull d'una monarquia constitucional cente - a quera reuigada per la N.A.T.O, o he haurem d'arribar a una repma tremadisa? Particularment, cada dia em fa menys i l'leuio el restabliment d'una monar- quei, mal repuní com a retardatària d'una repertio revolucio naria. El que cal, un dubte, es parlar de la inhibició a la plimància per replant meticolosament estudiats. Avui la policia he s' tot menys s'imponiscans! I ni me n'acomeguis tenir un bon pla entre la mans, llavors si millor que un forlin lo mainader del Fons Internacional o de l'O.E.E.

Una foto emagada del nostre bon amic

Micel